

## Ο λόγος του Θεού – Κυριακή Δ' Λουκά.

Ιερομόναχος Ιουστίνος.



### Ευαγγελικά αναγνώσματα.

**«Εξήλθεν ο σπείρων του σπείρει τον σπόρον αυτού... ο σπόρος εστίν ο λόγος του Θεού».**

Ο σπόρος ήταν ο ίδιος – οι τόποι στους οποίους έπεσε ήσαν αυτοί που έφταιγαν για την ακαρπία, σε αντίθεση με «την γην την αγαθήν» της ευλογημένης καρποφορίας.

«Ο σπόρος εστίν ο λόγος του Θεού». Λοιπόν ο λόγος για τον λόγο του Θεού. Πάντοτε για όλα τα θέματα οι πιο αξιόπιστοι και έμπειροι σύμβουλοί μας είναι η Γραφή και οι Πατέρες. Εξυπακούεται ότι το ίδιο ή και περισσότερο αρμόδιος, για να τον έχουμε σήμερα ως οδηγό στην ιχνηλάτιση του θέματός μας, του λόγου του Θεού, είναι ακριβώς ο λόγος του Θεού, η Παλαιά και η Καινή Διαθήκη, και φυσικά οι αυθεντικοί ερμηνευτές των, οι θεοφόροι Πατέρες μας.

Υπάρχει πληθύς υλικού τόσο από τη Γραφή, όσο και από τους Πατέρες. Για να έχουμε μιαν αίσθηση των δυνατοτήτων που υφίστανται, αναφέρουμε ότι θα αρκούσε να βασισθούμε μόνο σε ένα Ψαλμό, τον 118.

Ο Ψαλμός αυτός, ο μεγαλύτερος όλων, απαρτίζεται από την αρχή μέχρι το τέλος ένα πλουσιώτατο εγκώμιο στο Νόμο του Θεού και στην εφαρμογή του. Είναι ο γνωστός μας «Άμωμος».

Αληθινά, η Βίβλος είναι πέλαγος, ορισμένο μεν σε επιφάνεια – αποτελείται από 76 βιβλία – απεριόριστο ωστόσο σε βάθος. Εκείνος που στέκεται έξω από τη θάλασσα την ελεεινολογεί για τη φτώχεια της. Φαίνεται σαν απέραντο επίπεδο από νερό, κι αυτό άχρηστο λόγω των αλάτων.

Και όμως· κάτω από το γυαλί του ψαρά και ιδίως κάτω από τα όργανα του επιστήμονα η θάλασσα αποκαλύπτεται, φανερώνεται: Πτυχώσεις του βυθού ιλλιγιώδεις· κόσμος φυτών και ζώων φανταστικός, εξωτικός· και κοντά σ' αυτά πλούτος ορυκτός αμύθητος, μπροστά στο οποίο ωχριούν οι κατά καιρούς θησαυροί των ναυαγίων...

Ας ασχοληθούμε λοιπόν με τον θείο βυθό.



Τα χαρακτηριστικά της αγίας Γραφής:

Είναι Λόγος Θεού (Α' Θεσσ. 2.13), γιατί «το ίδιο το θείο πλήκτρο (δηλ. το Άγιο Πνεύμα) αφού κατέβηκε από τον ουρανό, χρησιμοποιώντας τους δικαίους σαν όργανο, κιθάρα ή λύρα, των θείων και ουρανίων» μας αποκάλυψε τη γνώση (Ιουστίνου Παραινεντικός προς Έλληνας, 8).

Είναι έτσι «πάσα γραφή θεόπνευστος» (Β' Τιμ. 3.16), όλα όσα «ανηγγέλη... διά των ευαγγελισαμένων... εν Πνεύματι Αγίω αποσταλέντι απ' ουρανού, εις α επιθυμούσιν άγγελοι παρακύψαι» (Α' Πετρ. 1.12).

Φοβερό το τελευταίο, γιατί αποδεικνύει ότι η μελέτη της Γραφής δεν είναι καθήκον, αλλά δικαίωμα· δυο φορές μάλιστα αλλοίμονό μας αν αδιαφορούμε και δεν το θεωρούμε ούτε καθήκον έστω! Επιθυμούν και οι άγγελοι να γνωρίσουν τα μυστήρια, γιατί πρόκειται για Υπερφυσική Αποκάλυψη, πολλές βαθμίδες ανώτερη από τη φυσική θρησκεία που βασίζεται στην Κτίση, έξω μας (Ρωμ. 1.20) και στη συνείδηση, μέσα μας (Ρωμ. 2.15). Στη μεν Κτίση βασίζεται η φυσική αποκάλυψη αφού δια της Δημιουργίας αναγόμαστε στη ύπαρξη του Δημιουργού, στη δε συνείδηση,

αφού δια της αυτοσυνειδησίας, του έμφυτου νόμου και των πνευματικών δυνάμεων μαρτυρείται η ύπαρξη της ψυχής.

Ως άμεση απόρροια της θεοπνευστίας ακολουθεί το κύρος όλων των χωρίων. Κατά τον ιερό Χρυσόστομο «όταν ο Θεός αποφαινεται, έστω κι αν μια φορά πει [κάτι] πρέπει να δεχόμαστε το λεχθέν σαν να έχει ειπωθεί πολλές φορές» (Προς τους πολεμούντας τον μοναχικόν βίον Α' 6).

Γι' αυτό επιτάσσει η Βίβλος: «Θα φυλάξετε όλα τα προστάγματά Μου και όλες τις αποφάσεις Μου» (Λευϊτ. 18.5). Δεν έχουμε το δικαίωμα επιλεκτικής διακρίσεως. «Όστις γαρ όλον τον νόμον τηρήση, πταιση δε εν ενί, γέγονε πάντων ένοχος» (Ιακ. 2.10).

Και ο Κύριός μας Ιησούς επισφραγίζει επικυρώνοντας τη μεγαλειότητα όλων των εντολών, ακόμη και των φαινομενικά «ελαχίστων»: «Ός ουν εάν λύση μίαν των εντολών τούτων των ελαχίστων και διδάξη ούτω τους ανθρώπους, ελάχιστος κληθήσεται εν τη βασιλεία των ουρανών», αφού «ιώτα εν ή μία κεραία ου μη παρέλθη από του νόμου» (Ματθ. 5.18-19).



Έτσι φθάσαμε στην αιωνιότητα του θείου λόγου:

«Το δε ρήμα Κυρίου μένει εις τον αιώνα», τονίζει ο απόστολος Πέτρος (Α' Πετρ. 1.25). Ο δε Ψαλμωδός αναφωνεί: Ω Κύριε, «η δικαιοσύνη Σου [στη νομική έννοια, του Δικαίου] είναι δικαιοσύνη στον αιώνα, και ο νόμος Σου αλήθεια» (118.142).

Τώρα ήρθαμε – τα πάντα πια αποτελούν συνάρτηση το ένα του άλλου – στην αλήθεια. Πάλι αναφωνεί ο Ψαλμωδός: Ω Κύριε, «αρχή των λόγων Σου είναι η αλήθεια» (118.160). Οι Γραφές αποφαινονται με αλήθεια απαντώντας στα αγωνιώδη, καίρια, υπαρξιακά ερωτηματικά του άνθρωπου περί εαυτού, Θεού, συνανθρώπου, κόσμου, διαβόλου κλπ.

Οι θείες Γραφές μοιάζουν με χρυσάφι ή ασήμι που έχει περάσει από τη φωτιά και άρα δεν είναι κίβδηλο. «Τα λόγια του Κυρίου [είναι] αγνά, ασήμι πυρωμένο, δόκιμο [δια της καμίνου της σκαμμένης] στη γη, καθαρισμένο επταπλάσια» (Ψαλμ. 11.7).

Επομένως ο θείος Νόμος είναι η ίδια η αρετή: «Δίκαιος είσαι Κύριε, και ευθείες [ορθές] οι κρίσεις Σου» (Ψαλμ. 118.137). Οι εντολές του Κυρίου είναι ενάρετες αφ' εαυτών, αυτοδικαίως, και όχι επειδή έτσι τις χαρακτηρίζουμε εμείς. Άρα είμαστε υποχρεωμένοι να συνταυτιζόμαστε με αυτές. Όχι τι εμείς κρίνουμε σωστό, αλλά τι κρίνει ο Θεός σωστό.

Εμείς λοιπόν πρέπει να καθρεφτιζόμαστε στο θείο θέλημα για να βλέπουμε την κατάστασή μας, όπως θέλει ο Αδελφόθεος Ιάκωβος (1.23-25) και όχι να προσαρμόζουμε το θείο θέλημα στο δικό μας θέλημα.

Ακόμη «λύχνος για τα πόδια μου είναι ο νόμος Σου και φως για τους δρόμους μου» (Ψαλμ. 118.105). Χρησιμοποιείται ευρέως η παρομοίωση της Βίβλου με το φως.

Επίσης «ο λόγος του Θεού είναι σαν δίκοπο μαχαίρι [πρβλ. Εβρ. 4.12], που αποκόβει και χωρίζει την ψυχή από κάθε σωματική επιθυμία (Συμεών Ν. Θεολόγος, Κατήχηση 3, 9).

Παραπλήσια φρονεί ο ιερός Αυγουστίνος: «Για κάθε νόσημα της ψυχής το φάρμακο εναπόκειται στις γραφές» (Στο Πηδάλιο, Σχόλιο του 85<sup>ου</sup> Κανόνος των Αγίων Αποστόλων).

Μαζί με φάρμακο είναι και τροφή της ψυχής. Ομολογεί με ευγνωμοσύνη ο σοφός Σολομών: «Κύριε... δεν τρέφουν τον άνθρωπο οι γενέσεις των καρπών, αλλά ο λόγος Σου διατηρεί τους πιστεύοντες σε Σένα» (Σοφ. Σολ. 16.26). Το επιβεβαίωσε ο Λυτρωτής δηλώνοντας ότι «ουκ επ' άρτω μόνω ζήσεται άνθρωπος, αλλ' επί παντί ρήματι εκπορευομένω δια στόματος Θεού» (Ματθ. 4.4· Δευτ. 8.3).

Επομένως η Γραφή-τροφή «δεν είναι λόγος κούφιος... γιατί είναι η ζωή μας αυτή» (Δευτ. 32.47). Η γνώση της, νοητικά και βιωματικά, ούτε λίγο ούτε πολύ είναι η ίδια η αιώνια ζωή! Στην αρχιερατική Του προσευχή ο Ιησούς αναφερόμενος στον Πατέρα, μας αποκαλύπτει: «Αύτη δε εστιν η αιώνιος ζωή, ίνα γινώσκωσί σε τον μόνον αληθινόν Θεόν και ον απέστειλας Ιησούν Χριστόν» (Ιω. 17.3). «Το πρόσταγμα του Κυρίου είναι πηγή ζωής, κάνει δε να ξεφεύγουμε από παγίδα θανάτου» (Παρ. 14.27). Ναι, «η εντολή αυτού ζωή αιώνιός εστιν» (Ιω. 12.50).

Ειδικώτερα «ο λόγος ο του σταυρού... τοις σωζομένοις ημίν δύναμις Θεού εστι» (Α΄ Κορ. 1.18).

Συναπαρτίζοντας «νόμον τέλειον τον της ελευθερίας» (Ιακ. 1.25) αποδεικνύεται ελευθερωτής και σωτήρας, αφού δύναται «σώσαι τας ψυχάς ημών» (Ιακ. 1.21).

Αν όμως κάποιος δεν θελήσει να σωθεί «εκείνος [ο λόγος] κρινεί αυτόν εν τη εσχάτη ημέρα» ως Κριτής (Ιω. 12.48). Γι' αυτό «εκείνος που στεφανώνει την ψυχή με τα λόγια του Πνεύματος, και τώρα με κάθε ασφάλεια περνάει τον χρόνο, και μετά το τέλος του βίου με θάρρος προσέρχεται στο βήμα του Χριστού» (Χρυσόστομος Περί προσευχής Λόγος Β΄, ΕΠΕ 31 σελ. 206).



Ας συνοψίσουμε με το κλασικό χωρίο 4.12-13 της προς Εβραίους: «Ζων ο λόγος του Θεού και ενεργής και τομώτερος υπέρ πάσαν μάχαιραν δίστομον και διϊκνούμενος άχρι μερισμού ψυχής τε και πνεύματος... και κριτικός ενθυμήσεων και εννοιών καρδιάς... πάντα δε γυμνά και τετραχηλισμένα τοις οφθαλμοίς αυτού».

Συγκεφαλαιώνουμε με τους πυκνούς, επιγραμματικούς μα και γλαφυρούς αφορισμούς του Ψαλτηρίου: «Ο νόμος του Κυρίου είναι άμωμος, και αναζωογονεί ψυχές· η μαρτυρία του Κυρίου είναι αξιόπιστη, και σοφίζει νηπιώδεις· τα δικαιώματα του Κυρίου είναι ευθέα, και ευφραίνουν την καρδιά· η εντολή του Κυρίου είναι τηλαυγής, και φωτίζει οφθαλμούς· ο νόμος που διεγείρει τον φόβο του Κυρίου είναι αγνός, και διαμένει στον αιώνα του αιώνος· οι κρίσεις του Κυρίου είναι αληθινές, δικαιωμένες όλες μαζί, επιθυμητές περισσότερο από χρυσάφι και πλήθος πολυτίμων λίθων, και γλυκύτερες περισσότερο από μέλι και κηρήθρα» (18.8-12).

**Ιερομόναχος Ιουστίνος.**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>